

[Glilstrup]

de forskellige på den pågældende arbejdsplads. På den måde får man fuldstændig destrueret ikke bare de mange timer, der går med at holde møder med hinanden, men det medfører også umådelig mange frustrationer, der derefter bevirker, at man ikke kan arbejde fuldt effektivt inden for de egentlige arbejdstimer. Det liv, som er det eneste liv, der med sikkerhed er det enkelte menneske beskåret – i hvert tilfælde det eneste liv, som det danske folketing kan give regler for, selv efter at kristeligt folkeparti er kommet herind – dette eneste liv skal man meget gerne kunne tilrettelægge sådan, at den enkelte finder ud af, hvad han helst vil gøre, og hvad han helst vil opnå, og hvordan han helst vil udfolde sine menneskelige anlæg og sine menneskelige evner. Af hensyn til det skal det vederlag for hans arbejdsindsats, som opstår i kraft af produktionen, findes ét eneste sted, nemlig i hans lønningspose, således at han, hvis han hellere vil have en cykel – for at tale den gamle kontorchef Vedel-Petersens sprog – kan gå ud og købe den cykel. Han skal ikke være forpligtet til, hvis han er ansat på en eller anden virksomhed, som han selv synes er noget skrantende mæg – fordi han har indsigt i det – at være tvangsindlagt til at være medejer af den virksomhed. Han synes måske, det er noget mæg – det kender han branchen godt nok til – og han vil meget hellere købe aktier i konkurrentens virksomhed.

Derfor er de radikales idé med at tvangsindlægge folk til at være medejere af den virksomhed, hvor de tilfældigvis i den pågældende periode arbejder, en rigtig dårlig idé.

I det hele taget er det en rigtig dårlig idé at have den tvangsskolelærmentalitet, som os er ud af disse forslag, som vi har til behandling her, med at folketinget, vi alene vide, og vi skal nok trække ned over hovedet på de danske virksomheder, de danske arbejdspladser, som er så forskelligartede, at de skal indrette sig efter bestemte modeller, som har groet i den helvegianske urtegård. Det er ikke rimeligt at behandle vore medmennesker på den menneskeforagtsflydende måde, som stråler ud af disse forslag, nu skal vi knageme sørge for, at alle virksomheder indrettes efter nogle bestemte synspunkter.

Nu kunne man selvfølgelig sige, det ikke er nogen særlig grund til at ophidse sig over det, for for det første får de radikale nok ikke flertal for deres forslag, og for det andet

har de radikale nok ikke lang tid igen. Hvis de radikale fik det vedtaget, så kan vi, når de radikale er forsvundet ud af folketinget, ophæve det igen i løbet af nogle få år, og hvorfor skulle man så tage så megen notits af det forslag, som de radikale her har fremsat? Der er imidlertid grund til at tage forslaget alvorligt, ikke fordi det kommer fra de radikale, men fordi det overhovedet kommer, for så længe man rumler i medierne med disse ØD-tanker, så fattiggør vi Danmark. Masser af mennesker i Danmark i disse år, som har visionerne, har pionerindsatsen i sig, har evnerne til at blive en ny Mads Clausen, en ny Tjæreborgpræst, en ny A. P. Møller, en ny H. N. Andersen, en ny C. F. Tietgen, eller allerede etablerede virksomheder, som vil udbygge deres foretagender, det er folk, der skal handle på længere sigt, og så længe man rumler med disse asociale ØD-prospekter, om det så er i den ene eller anden eller femte Rold Andersen-variant, så længe afskrækker man disse mennesker fra at etablere noget i Danmark og tilskynder til industriflugt, til at de etablerer sig rundt omkring i verden.

Ligesom de radikale var med til at skabe arbejdsløshed og valutagæld ved deres kortsynede politik, deres uforstandige politik i 1960'erne, lige så vel er de ved at fremsætte dette forslag og ved at lade den ØD-tanke, der burde være DØ-et, blive ved med at leve, med til at fattiggøre Danmark i 1980'erne. Derfor er det faktisk en ret alvorlig ting, vi står og beskæftiger os med her i dag, hvor man vil lovgive og give regler og bestemmelser og restriktioner og lægge byrder på den enkelte. Lad dog den enkelte få lov til at passe sit arbejde på virksomheden, få lov til at få sin fortjeneste for det arbejde, som han udfører på virksomheden, udbetalt til sig selv!

Man kan nemlig ikke undgå, ligegyldigt hvordan man så end udformer ØD-modeller – om man bruger de radikales oplæg eller man bruger hr. Thomas Niensens centrale fond, hvordan man end gør det – at enhver ØD-model kommer til at virke som en lønskat. De midler, der ellers kunne være taget ud af produktionen til den enkeltes eget forbrug, skal nu bindes på en måde, som man her fra folketingets side vil give regler, restriktioner og bestemmelser for, som vil hvile som en byrde på den enkelte. En lønskat, en skat på arbejde, er, som vi allerede har set i